

Література

1. Достойный труд: доклад Генерального директора МБТ: 87-я сессия МКТ. – Женева. – 1999. – 106 с.

2. Прогноз охорони праці в зеленій економіці: Доклад МОТ / Міжнародна організація праці, Женева, 2012 рік, 1-е видання. – 16 с.

3. Зелені робочі місця: к достойному труду в стійкому світі з низьким вмістом вуглецю: політичні послання та рекомендації для осіб, які приймають рішення: доклад ЮНЕП, МОТ, МОП, МКП, – Офіс ООН в Найробі. – 2008. – 60 с.

4. Лагутіна І. В. Право на здорові й безпечні умови праці та «зелена» економіка / І. В. Лагутіна // Вісник ОНУ ім. І.І. Мечникова. Правознавство. – 2013. – Т. 18. – Вип 1. – С. 42-51.

5. Оперативна інформація за 2015-2016 рр. [Електронний ресурс] / Державна служба України з питань праці. – Режим доступу: <http://dsp.gov.ua>.

6. Новак Т. С. Правове регулювання охорони праці у сільському господарстві України: сучасний стан і напрями вдосконалення: монографія / Т. С. Новак; за заг. ред. В. М. Єрмоленка. – Ніжин: ПП Лисенко М.М., 2013. – 196 с.

УДК 347.78 (043.2)

Белуга Ю. М., старший викладач,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПОНЯТТЯ АВТОРСЬКОГО ДОГОВОРУ

На сьогодні розвиток правової доктрини та законодавства у сфері авторського права характеризується дискусіями щодо поняття авторських договорів. Юридичним фактом, що тягне за собою виникнення авторських прав, є створення твору в результаті творчої діяльності. Для видавництва, театрів, студій, інших підприємств, для фізичних, юридичних осіб підставою набуття ними права на твір є договір з автором.

Авторський договір є не лише правовою формою реалізації авторських прав, а й одним з оптимальних способів доведення твору до широкої аудиторії. Він є основним способом забезпечення суспільного споживання продукту духовної творчості, найважливішим етапом руху наукового чи художнього твору від його творця до широкого споживача – читача, слухача, глядача. Зазначені функції авторського договору тісно пов'язані між собою, і здійснення однієї з них на шкоду іншій у межах договірних відносин не допускається.

Автор (чи інша особа, яка має авторське право) може передати свої майнові права будь-якій іншій особі повністю чи частково. Передача майнових прав автора (чи іншої особи, яка має авторське право) оформлюється авторським договором [1].

Виходячи з вищевказаного Закону під авторським договором розуміється договір, відповідно до якого одна сторона договору (автор або інша особа) передає майнові права іншій стороні договору. Але незважаючи на законодавче закріплення даного визначення, його не можна визнати досконалим.

У даному випадку заслуговує на увагу визначення, що надається О.А. Підпригорою, за яким авторським договором вважається угода автора чи його правонаступників з іншими особами про вчинення відповідно до закону будь-яких дій із приводу володіння, користування чи розпорядження твором [2, с. 230]. У такому контексті вказане визначення зводиться до ототожнення права автора або інших осіб на результати творчої діяльності із правом власності на матеріальні об'єкти. Таке визначення поняття «авторський договір», свідчить лише про те, що сторони уклали договір щодо майнових прав інтелектуальної власності на об'єкт авторського права [3, с. 570].

Водночас в юридичній літературі закріплені й інші визначення авторського договору.

Авторський договір – це договір про використання творів науки, літератури й мистецтва, що укладається з автором або його правонаступниками, в результаті якого за винагороду передаються або надаються виключні права на твір, передача яких не заборонена законодавством [3, с. 225].

Заслуговує на увагу також думка Ю.О. Заїки, який вказує на те, що авторський договір – це та юридична форма, яка дозволяє автору реалізувати свої права на публікацію твору, на його поширення, на недоторканість тощо. Саме на підставі авторських договорів будуються взаємовідносини між авторами й організаціями, які випускають у світ їх твори [4, с. 367].

Аналізуючи дані визначення, можна зробити висновок про те, що вони найбільш повно розкривають сутність авторського договору, відображають істотні умови авторських договорів та їх суб'єктний склад, а не лише характеризують їх із точки зору переходу права власності на об'єкт інтелектуальної власності. Отже, переважна більшість науковців зводять розкриття поняття «авторський договір» суто до сприйняття його як договірної форми використання твору. Із таких позицій виходить і Г.І. Миронюк, який вказує на те, що договірна форма використання твору забезпечує реалізацію і охорону як особистих, так і майнових прав автора. Вона є відповідною і до інтересів користувачів, оскільки вони отримують певні права, яких не мають інші особи, і у зв'язку із цим можуть окупити свої затрати, пов'язані з відтворенням і розповсюдженням творів, та отримати дохід [5, с. 322].

На даний час існує багато визначень понять «авторський договір», про те багато з них ґрунтуються на матеріальній теорії інтелектуальної

власності, що не відповідає сучасному стану розвитку правовідносин у сфері інтелектуальної власності.

Література

1. Про авторське права і суміжні права: Закон України від 23 грудня 1993 року № 13 // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 13. – С. 64.

2. Підопригора О.А. Цивільне право: підручник для студ. юрид. вузів та фак-тів / О.А. Підопригора. – К.: Вентурі, 1997. – 480 с.

3. Право інтелектуальної власності. Академічний курс: підручник для студ. вищ. навч. закл. / О. П. Орлюк, Г. О. Андрощук, О. Б. Бутнік та ін.; за ред. О. П. Орлюк, О. Д. Святоцького. – К.: ВД «Ін Юре», 2007. – 696 с.

4. Заїка Ю.О. Українське цивільне право: навч. посібник / Ю. О. Заїка. – К.: Істина, 2005. – 312 с.

5. Інтелектуальна власність в Україні: правові засади та практика: наук.-практ. вид. АПН України: у 4 т. / за ред. О. Д. Святоцького. – К.: ВД «Ін Юре». – Т. 2: Авторське і суміжні права / за ред. Г. І. Миронюка, 1999. – 459 с.

УДК 347 (043.2)

Білоусов В. М., старший викладач,
Дмитришина В. А., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРОБЛЕМИ КЛОНУВАННЯ ЛЮДИНИ

Термін «клонування» означає репродукцію біологічного організму, ідентичного на генетичному рівні до організму-донора. В основі клонування лежить мітоз - пряме ділення клітини, при якому генетична інформація розподіляється порівну.

Таким чином, клон є генетичною копією оригіналу. Теоретично, клон-людина є ідентичним близнюком чи копією іншої людини, віднесеною у часі до моменту відбору генетичної інформації (генної соматичної клітини).

Виділяють наступні види клонування: репродуктивне клонування є штучним відтворенням у лабораторних умовах генетично точної копії будь-якої живої істоти (як приклад, Ягня Доллі, що з'явилося на світ у Единбурзькому інституті Рослин); терапевтичне клонування є тим самим, що й репродуктивне клонування, але з обмеженням до 14 днів терміном росту ембріона. Після 14-денного терміну в ембріональних клітинах починає розвиватися центральна нервова система і конгломерат клітин (ембріон, бластоцист) і його вже варто вважати живою істотою.

Заборона клонування забезпечується на регіональному рівні у міжнародному праві, у праві Європейського Союзу і на рівні національного законодавства окремих держав. Єдиним міжнародним